

μένων ἐν Ἐνετία, Βιέννῃ, Λειψία καὶ ἀλλαχοῦ Ἑλληνικῶν βιβλίων, ὧν πολλὰ μεγάλα καὶ ἀξιόλογα ¹· τὸ πλῆθος τῶν νέων, τῶν δι' ὁμοίων συνδρομῶν ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις καὶ τῇ Ἑσπερία Εὐρώπῃ παιδευθέντων, τρανῶς μαρτυροῦσι τὴν παρά τὸν Ἰστρον μεγίστην τοῦ Ἑλληνισμοῦ κίνησιν, καὶ διεγείρουσι τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν φιλοξενίαν, ἧς ἔτυχον αὐτοὶ τε καὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ².

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΕΝ ΕΥΡΩΠῃ, ΟΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΙ, ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἐν τῇ κλασικῇ ἢ ἐκκρίτῳ ἀρχαιότητι οἱ δορικτήτορες Ῥωμαῖοι ἄμοιροι τὸ πρῶτον ὑψηλοτέρας παιδεύσεως καὶ ἐθνικῆς φιλολογίας, μετὰ τὴν ὑπόταξιν τῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ οἰκούντων Ἑλλήνων ἠσπάσθησαν τὰ διανοητικὰ ἔργα τῶν ὑπηκόων αὐτῶν οἷτινες, εἶχον ἤδη τελείαν φιλολογίαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀναπτύξεως

φας Πεγγραφῆν τοῦ Ἄθω (Βρετοῦ Α΄, 209· μὴ τι ὁ αὐτὸς Ἱεροθέω τῷ Δρόστρα; (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ΄, 224). Μανολάκης ὁ Περσιάνης ἐν Βουκουρεστίῳ, Καμινάρης, ποιητὴς τοῦ βίου Πέτρου Μαυρογένους Ἡγεμόνος (Σημ. Σ. Ἄρ.)· Ἰωσήφ (Ἰώσηπος) Μοισιοδάξ, μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου ἐν Ἄθῳ (1760) (Βρετοῦ Β΄, 308). Λάμπρος Ἀντωνιάδης ἐκ Μοισίας (1809), Βρετοῦ Β΄, 240. Παναγιώτης Νίτσογλου, γεννηθεὶς ἐν Βουκουρεστίῳ, διδάξας ἐν Μόσχᾳ (1810) (Βρετοῦ Β΄, 313), Μιχαὴλ Σχενδὸς (1740), ἰατροφιλόσοφος, γράφας καὶ περὶ τῆς πόλεως Τόμω; (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ΄, 143.)

(1) Τῷ 1819 ἐν Ἰασίῳ ἀνέλαβεν νέαν ἔκδοσιν τῶν Ἀπάντων τοῦ Χρυσόστομου Βενιαμὶν ὁ Μολδαβίας, Γρηγόριος ὁ Εἰρηνουπόλεως, Δημήτριος Μάνος, Ἰακωβάκης Ῥίζος, Νικόλαος Λεβίδης καὶ Ἐμμανουὴλ Καμινάρης. Ἄλογίου Ἐρμού ἔτ. 1820 σ. 85.

(2) Γ. Γ. Παπαδοπούλου περὶ τοῦ ἐν Βλάχοις Ἑλληνισμοῦ ἐνθ. ἀνωτ.